

Vrijdag 10 oktober, 19.14 uur, Boston (Massachusetts)

Struikelend liep Mario Dublin over de drukke straat in het stadscentrum met een dollarbiljet in zijn trillende hand. Met de intense vastberadenheid van een man die precies weet waar hij moet zijn vervolgde de dakloze zwerver zwaaiend zijn weg en sloeg zich daarbij af en toe met de hand die niet de dollar vasthield tegen het hoofd. Bij een discount-apotheek waarvan beide etalages waren beplakt met goedkope aanbiedingen, wankelde hij naar binnen.

Bevend schoof hij de dollar over de toonbank. 'Advil. Aspirine krijg ik maagzuur van. Ik moet Advil hebben.'

De verkoper keek misprijzend naar de ongeschoren man in de rafelige resten van een legeruniform. Maar handel was handel. Hij draaide zich om naar de plank met pijnstillers en pakte de kleinste verpakking Advil. 'Daar komen dan nog eens drie dollar bij.'

Dublin gebaarde naar de dollar en wilde het doosje aanpakken.

De verkoper hield het buiten zijn bereik. 'Man, je hoort me toch. Nog drie dollar. Geen poen, geen pillen.'

'Heb maar een dollar... mijn kop staat op springen.' Verrassend snel boog Dublin zich over de toonbank en greep het doosje vast.

De verkoper wilde het terugtrekken, maar Dublin liet niet los. Bij hun worsteling gingen een pot met gevulde repen en een rek met vitamines tegen de vloer.

'Laat maar gaan, Eddie!' riep de apotheker. Hij pakte de telefoon. 'Geef maar mee!'

Terwijl de apotheker een nummer draaide, liet de verkoper het doosje los.

Met woeste bewegingen scheurde Dublin de kartonnen verpakking open, rukte de kindersluiting van het potje en liet de tabletten op zijn hand vallen. Een paar vielen op de grond. Hij propte de pillen in zijn mond, kokhalsde toen hij te snel probeerde ze in te slikken en zakte door zijn knieën, geveld door de pijn. Hij drukte de muizen van zijn handen tegen zijn slapen en begon te snikken.

Enkele ogenblikken later stopte een surveillancewagen van de politie voor de ingang van de zaak. De apotheker gebaarde naar de agenten dat ze binnen moesten komen. Hij wees naar Mario Dublin die op de vloer lag en riep: 'Haal die stinkende zwerver hier weg! Moet je kijken wat hij heeft gedaan. Ik dien een klacht in, dit is een roofoverval!'

De agenten trokken hun knuppels. Ze merkten de lichte wanorde op en de gemorste pillen, maar ze roken ook alcohol.

De jongste hees Dublin overeind. ‘Zo, Mario, we gaan een eindje rijden.’

De tweede agent greep Dublins andere arm. Zo voerden ze de beschonkene, die geen verzet bood, af naar hun wagen. Maar terwijl de tweede agent het portier openhield, duwde de jongste op Dublins hoofd om hem naar binnen te krijgen.

Dublin gilde het uit en maaide met zijn armen om die hand op zijn bonzende hoofd weg te krijgen.

‘Grijp hem, Manny,’ riep de jongste agent.

Manny probeerde Dublin vast te pakken, maar de dronkenman rukte zich los. De jongste haakte hem pootje. De oudste zwaaide met zijn knuppel en sloeg Dublin neer. Dublin gilde. Zijn lichaam sidderde en hij zakte ineen op het trottoir.

De twee agenten stonden elkaar met witte gezichten aan te kijken.

‘Zo hard heb ik hem niet geslagen,’ beweerde Manny.

De jongste bukte zich om Dublin overeind te helpen. ‘Jezus. Hij legt het af!’

‘Zet hem in de wagen!’

Ze sjorden de naar adem snakkende Dublin omhoog en legden hem op de achterbank. Manny scheurde met gillende sirene door de avondlijke straten. Zodra hij met gierende remmen stopte bij de eerste hulp, rukte Manny zijn portier open en rende het ziekenhuis in, schreeuwend om hulp.

De andere agent draafde om de auto heen om Dublins portier open te doen.

Toen de artsen en verpleegkundigen met een rijdende brancard aankwamen, leek de jongste agent als verlamd naar de achterbank te staren, waar Mario Dublin bewusteloos in een plas bloed lag die zich op de achterbank had gevormd en vandaar op de vloer drupte.

De arts hield geschrokken zijn adem in. Hij boog zich naar binnen, voelde de pols, luisterde naar de borst van de man en kwam hoofdschuddend weer de auto uit.

‘Hij is dood.’

‘Dat kan niet!’ De stem van de oudste agent schoot uit. ‘We hebben die smeerlap nauwelijks aangeraakt! We laten ons geen klacht aansmeren.’

Omdat de politie erbij betrokken was, bereidde al vier uur later een patholoog-anatoom in de kelder van het ziekenhuis de gerechtelijke lijkschouwing voor van Mario Dublin, adres onbekend.

De dubbele deuren naar de afdeling zwaaiden wijd open. ‘Walter! Niet snijden!’

Dr. Walter Pecjic keek op. ‘Wat is er aan de hand, Andy?’

‘Misschien niets,’ zei dr. Andrew Wilks nerveus, ‘maar al dat bloed in de surveillancewagen is niet best. Bij een shocklong hoort er geen bloed uit de mond te komen. Zoveel bloed heb ik alleen als vrijwilliger in Afrika gezien bij een patiënt die bloed zweette. Die vent had een pasje dat hij Amerikaans oorlogsveteraan was. Misschien is hij in Somalië of ergens anders in Afrika gelegerd geweest.’

Dr. Pecjic staaarde naar de dode waarop hij sectie had willen plegen. Toen legde hij het scalpel terug in de schaal. ‘Misschien kunnen we beter contact opnemen met het hoofd.’

‘En met de dienst infectieziekten,’ zei dr. Wilks.

Dr. Pecjic knikte, met naakte angst in zijn ogen.

19.55 uur, Atlanta (Georgia)

In de volle aula van de school zaten de ouders en vrienden aandachtig te luisteren. Op het fel verlichte toneel stond een knap tienermeisje voor een decor dat het restaurant moest voorstellen in *Bus Stop* van William Inge. Haar bewegingen waren houterig en haar stem, anders zo vrij en zelfverzekerd, klonk hees.

Wie zich daar niets van aantrok was een gezette, moederlijke vrouw op de voorste rij. Ze droeg een zilvergrijze jurk zoals de moeder van de bruid voor een plechtige bruiloft zou kiezen, versierd met een corsage van roosjes. Ze keek stralend op naar het meisje en toen na de scène een beleefd applaus klonk, klapte zij het hardst.

Zodra het doek was gevallen, sprong ze overeind voor de ovatie. Daarna liep ze om naar de toneelingang en wachtte af terwijl de betrokkenen met twee of drie tegelijk naar buiten kwamen en zich herenigden met ouders, vrienden en vriendinnen. Het was de laatste voorstelling van de jaarlijkse schoolopvoering en ze genoten nog na van hun succes, in het vooruitzicht van de feestelijke nazit die tot diep in de nacht zou duren.

‘Had je vader je vanavond maar kunnen zien, Billie Jo,’ zei de trotse moeder toen haar knappe dochter was ingestapt.

‘Ja, dat was leuk geweest, mam. Rij nou maar naar huis.’

‘Je wilt naar huis?’ vroeg haar moeder verbaasd.

‘Ik wil even liggen. Dan verkleed ik me daarna wel voor het feest.’

‘Je voelt je beroerd.’ Haar moeder wierp haar een bezorgde blik toe en reed toen weg. Billie Jo liep al een week te hoesten en te

proesten, maar had vanavond toch haar rol willen spelen.

‘Ik ben gewoon verkouden, mam,’ zei het meisje kribbig.

Toen de auto voor het huis stopte, wreef het meisje in haar ogen en kreunde zacht. Ze had vuurrode koortswangen. In paniek haastte haar moeder zich naar binnen om het alarmnummer te bellen. Van de politie kreeg ze te horen dat ze in de auto een deken over het meisje moest leggen. De ambulance kwam na drie minuten.

In de ambulance, die met gierende sirene door de straten van Atlanta reed, lag het meisje kreunend en kronkelend van pijn op de brancard te snakken naar adem. De moeder bette de koortsige wangen van haar dochter en hilde wanhoopstranen.

Op de eerste hulp hield een verpleegkundige de hand van de moeder vast. ‘We doen er alles aan, mevrouw Pickett. Ze komt er vast wel doorheen.’

Twee uur later golfde er bloed uit de mond van Billie Jo Pickett en was ze dood.

17.12 uur, Fort Irwin, Barstow (Californië)

Het oktoberweer in de hooggelegen Californische woestijn was zo onzeker en veranderlijk als de orders van een jonge luitenant met zijn eerste peloton. Deze dag was helder en zonnig geweest, en Phyllis Anderson was optimistisch gestemd toen ze in haar lichte keuken het avondeten klaarmaakte. Met haar man en kinderen had ze een aantrekkelijke woning in de wijk voor beroepsofficieren van de landmacht op de basis van het Nationaal Opleidingscentrum. Het was die dag warm geworden en haar man Keith had goed geslapen. Hij was al twee weken zwaar verkouden en ze hoopte dat de zon en de warmte hem goed zouden doen.

Voor de keukenramen stonden de gazonsproeiers te draaien in de lange schaduwen van de vooravond. De late zomerbloeiers in haar borders staken kleurig af tegen de stekelige woestijnflora van grijsgroene mesquite, yucca, creosoot en cactussen tussen de zwarte rotsen van de beige woestijn.

Neuriënd schoof Phyllis de macaroni in de magnetron. Ze luisterde of ze haar man al naar beneden hoorde komen. De majoor had avonddienst. Maar het gestommel leek eerder afkomstig van Keith Junior, die bonkend de trap af kwam, uitbundig in het vooruitzicht van de film waar ze met de beide kinderen naartoe zou gaan terwijl hun vader werkte. Het was immers vrijdagavond.

‘Jay Jay, til je voeten eens op!’ riep ze.

Maar het was niet Keith Junior. In hemd en camouflagebroek

strompelde haar man de warme keuken in. Hij droop van het zweet en hij hield zijn handen tegen zijn hoofd gedrukt als om te voorkomen dat het zou barsten.

Hijgend zei hij: ‘... Ziekenhuis... hulp...’

Voor haar ontzette ogen zakte de majoor op de keukenvloer in elkaar, snakkend naar adem.

Geschrokken keek Phyllis toe en kwam toen met de snelheid en vastberadenheid van de vrouw van een beroepsmilitair in actie. Ze rende het huis uit. Zonder te kloppen trok ze de achterdeur van de burens open en stormde de keuken in.

Kapitein Paul Novak en zijn vrouw Judy keken haar met open mond aan.

‘Phyllis?’ Novak kwam overeind. ‘Wat is er, Phyllis?’

De vrouw van de majoor zei geen woord te veel. ‘Paul, je moet mee. Judy, pas jij op de kinderen. Gauw!’

Ze vluchtte terug naar huis. Kapitein Novak en zijn vrouw haastten zich achter haar aan. Als het om handelen gaat, leert een militair geen vragen te stellen. In de keuken van de Andersons begrepen de Novaks meteen de ernst van de situatie.

‘Alarmnummer bellen?’ Judy Novak wilde de telefoon pakken.

‘Geen tijd voor!’ riep Novak.

‘Onze auto!’ riep Phyllis.

Judy Novak holde naar boven, waar de beide kinderen in hun kamers wachtten op het eten en hun bioscoopje. Phyllis Anderson en Novak tilden de hijgende majoor op. Er drupte bloed uit zijn neus. Hij was half bewusteloos en kreunde, maar kon niet praten. Haastig droegen ze hem over het gazon naar de geparkeerde auto.

Novak schoof achter het stuur en Phyllis ging achterin zitten, naast haar man. Haar tranen verbijtend steunde ze het hoofd van de majoor met haar schouder en hield hem dicht tegen zich aan. Zijn ogen starden haar in doodsangst aan terwijl hij vocht om adem. Toeterend raasde Novak over de basis. Het overige verkeer ging voor hem opzij als infanteristen voor een tank. Maar toen ze bij het Weed-hospitaal aankwamen, was majoor Keith Anderson buiten bewustzijn.

Drie uur later was hij dood.

In het geval van een plotseling, onverklaarbaar overlijden moet in de staat Californië sectie worden verricht. Door de ongebruikelijke omstandigheden van zijn overlijden werd de majoor direct overgebracht naar het sectielab. Maar zodra de militaire schouwarts de borstholte opende, spoten er enorme hoeveelheden bloed uit, die hem ondersproeiden.

Zijn gezicht werd asgrauw. Met driftige bewegingen rukte hij zijn rubber handschoenen uit en rende van de sectiezaal naar zijn kamer.

Hij greep de telefoon. 'Ik moet het Pentagon hebben en USAMRIID. Nu meteen. Hoogste prioriteit!'

DEEL EEN

Zondag 12 oktober, 14.55 uur, Londen

Een kille oktoberregen viel schuin op Knightsbridge, op de kruising van Brompton Street met Sloan Street. De ononderbroken stroom toeterende auto's, taxi's en rode dubbeldekkerbussen boog af naar het zuiden en bewoog langzaam in de richting van Sloan Square en Chelsea. Noch de regen, noch de weekendsluiting van bedrijven en overheidsinstanties verminderde de files. De economie floreerde, de winkels waren vol en New Labour gaf iedereen de ruimte. Londen trok tegenwoordig het hele jaar door toeristen en ook op deze zondagmiddag hield het verkeer een slakkengang aan.

Ongeduldig sprong luitenant-kolonel Jonathan ('Jon') Smith, arts bij de Amerikaanse landmacht, twee straten voor zijn bestemming uit de langzaam rijdende ouderwetse bus 19. De regen werd eindelijk minder. Hij draafde een paar passen mee met de bus over de natte straat en haastte zich toen, de bus achter zich latend, verder.

Smith was een lange, slanke, atletische man van begin veertig, met achterovergekamd sluijk zwart haar, prominente jukbeenderen en een hoog voorhoofd. Zijn marineblauwe ogen observeerden automatisch weggebruikers en voetgangers. Er was niets bijzonders aan hem te zien terwijl hij daar liep in zijn tweedjasje en katoenen broek met daarover een trenchcoat. Toch keken vrouwen naar hem om, wat hij soms merkte en met een lachje beantwoordde, zonder zijn tempo te vertragen.

Op Wilbraham Place liet hij de motregen achter zich en ging het Wilbraham Hotel binnen, een keurig adres waar hij altijd logeerde als hij door USAMRIID naar een medisch congres in Londen werd gestuurd. In het oude hotel nam hij met twee treden tegelijk de trap naar zijn kamer. Daar zocht hij in zijn koffers naar de rapporten over koortsaanvallen bij Amerikaanse militairen in Manilla. Hij had beloofd ze te laten zien aan dr. Chandra Uttam van de afdeling virusziekten van de WHO, de Wereldgezondheidsorganisatie.

Hij vond de rapporten uiteindelijk onder een stapel vuile was in de grootste koffer. Hij zuchtte en moest lachen om zijn gebrek aan netheid; de jaren te velde, levend in tenten en trekkend van crisis naar crisis, hadden zijn stempel op hem gedrukt.

Terwijl hij haastig naar beneden liep om terug te keren naar het WHO-congres over epidemiologie hoorde hij de receptionist roepen. 'Overste Smith? Er is een brief voor u. Er staat "dringend" op.' 'Een brief?' Wie zou hem hier post sturen? Hij keek op zijn hor-

loge, dat hem niet alleen vertelde hoe laat het was maar ook welke dag van de week. ‘Op zondag?’

‘Iemand heeft hem afgegeven.’

Op slag bezorgd pakte Smith de envelop aan en scheurde hem open. Er zat een enkel vel wit papier in, zonder briefhoofd of adres.

Smithy,

Kom maandag om middernacht naar me toe in Rock Creek Park, picknickplaats Pierce Mill. Dringend. Niemand zeggen.

B

Smith voelde druk op zijn borst. Er was maar één man die hem Smithy noemde: Bill Griffin. Hij had Bill leren kennen in de derde groep op de Hoover-basisschool in Council Bluffs, in Iowa. Ze waren dikke vrienden geworden, samen naar de middelbare school gegaan, naar de vooropleiding aan de Universiteit van Iowa en de studie medicijnen aan de UCLA. Pas nadat Smith was afgestudeerd en Bill zijn graad in de psychologie had gehaald waren hun wegen uiteengegaan. Beiden hadden hun jongensdroom vervuld door militair te worden; Bill was bij de militaire inlichtingendienst gekomen. Ze hadden elkaar al ruim tien jaar niet meer gezien, maar bij al hun overplaatsingen naar verre oorden geregeld contact met elkaar gehouden.

Fronsend bleef Smith in de imposante lounge naar het cryptische briefje staren.

‘Problemen, overste?’ vroeg de receptionist beleefd.

Smith keek op. ‘Nee. Nee, integendeel. Nou, ik mag wel opschieten, anders kom ik nog te laat voor de volgende voordracht.’

Hij stopte de brief in de buitenzak van zijn regenjas en liep naar buiten, waar het nog steeds druilde. Hoe had Bill geweten dat hij in Londen was? En verbleef in dit wat afgelegen hotel? En waarom dat geheimzinnige gedoe en het gebruik van zijn bijnaam van vroeger?

Geen adres of telefoonnummer.

Alleen een initiaal om de afzender aan te herkennen.

Waarom om middernacht?

Smith zag zichzelf graag als een eenvoudig mens, maar hij wist dat dat ver bezijden de waarheid was. Zijn carrière wees dat uit. Hij had als militair arts bij MASH-eenheden gewerkt en nu deed hij onderzoek. Korte tijd had hij ook bij de militaire inlichtingendienst gezeten. En hij was enige tijd commandant geweest. Zijn rusteloosheid hoorde net zo bij hem als zijn huid.

Toch had hij het afgelopen jaar een geluk gevonden waaraan hij zekerheid ontleende, een concentratie die hij nooit eerder had gekend. Niet alleen vond hij in zijn werk bij USAMRIID een interessante uitdaging, de verstokte vrijgezel was ook verliefd geworden. Serieus verliefd. Niet meer dat studentikoze gedoe van draaideurrelaties met hooglopende verwijten. Sophia Russell was alles voor hem: collega in de wetenschap, onderzoekspartner en blonde schoonheid.

Het kwam voor dat hij zich uit zijn gebogen houding over zijn microscoop oprichtte, alleen om naar haar te kijken. Hij kon er nog niet over uit dat zo'n fragiele schoonheid zoveel intelligentie en stalen wilskracht kon belichamen. Zodra hij aan haar dacht, miste hij haar. Hij was van plan geweest de volgende ochtend op Heathrow het vliegtuig terug te nemen, waarna hij op tijd zou zijn om naar zijn huis in Maryland te rijden en met Sophia te ontbijten voordat ze naar het lab moesten.

Maar nu was er dat verontrustende verzoek van Bill Griffin.

Hij wist heel zeker dat het om iets enorm belangrijks moest gaan. Tegelijkertijd was het een uitdaging. Met een ironisch lachje betrapte hij zichzelf erop dat zijn oude rusteloosheid nog niet verdwenen was.

Terwijl hij een taxi aanhield, maakte hij plannen.

Hij zou zijn ticket laten omzetten naar maandag om Bill Griffin tegen middernacht te kunnen ontmoeten. Hij en Bill kenden elkaar al zo lang dat hij moeilijk iets anders kon doen. Het betekende dat hij pas dinsdag weer naar zijn werk kon, een dag te laat. Dat zou Kielburger, de generaal die USAMRIID leidde, niet bevallen. De generaal kon zich mateloos ergeren aan Smith met zijn losse, improviserende stijl van werken.

Geen probleem. Smith zou de tijd wel inhalen.

De vorige dag had hij in alle vroegte Sophia gebeld, gewoon om haar stem te horen. Maar halverwege hun gesprek was er een telefoontje tussengekomen; ze had direct naar het lab moeten komen om een bepaling te doen van een of ander virus uit Californië. Het was heel goed mogelijk dat Sophia daar vervolgens zestien tot vierentwintig uur non-stop mee bezig zou zijn; misschien zou ze zo lang in het lab moeten doorwerken dat ze de volgende ochtend niet vroeg kon opstaan voor hun gezamenlijke ontbijt. Smith zuchtte, het was een teleurstelling. Maar er zat ook een goede kant aan. Ze zou het te druk hebben om zich zorgen te maken over hem.

Hij zou een bericht inspreken op haar antwoordapparaat thuis, dat hij een dag later kwam. Ze kon het doorgeven aan generaal Kielburger of niet, dat moest ze zelf weten.

Het leverde wel iets op. In plaats van de ochtendvlucht kon hij de nachtvlucht nemen. Enkele uren verschil, maar voor hem een buitenkansje. Tom Sheringham stond aan het hoofd van een Brits microbiologisch onderzoeksteam dat aan een vaccin tegen hantavirussen werkte. Vanavond kon hij niet alleen Toms voordracht bijwonen, maar hem na afloop ook uitnodigen voor een late hap en een borrel. Dan kon hij meteen informeren naar de nieuwste bijzonderheden die Tom nog niet wenste te publiceren, en zich laten uitnodigen voor een bezoek aan Porton Down voordat hij naar het vliegveld moest.

Met een tevreden knikje sprong Smith over een plas en trok het achterportier open van een glimmende zwarte taxi die voor hem was gestopt. Hij gaf de chauffeur het adres van het WHO-congres op.

Maar terwijl hij op de achterbank ging zitten, verstrakte zijn gezicht. Hij haalde de brief van Bill Griffin uit zijn zak en las hem nog eens, in de hoop een aanwijzing te vinden die hij over het hoofd had gezien. Maar het opmerkelijkste was wat er niet in stond. De frons tussen zijn wenkbrauwen verdiepte zich. Hij ging na wat er in de afgelopen jaren kon zijn gebeurd waardoor Bill nu opeens op deze manier contact met hem had opgenomen.

Als het Bill te doen was om wetenschappelijke hulp of bijstand van USAMRIID, zou hij de officiële weg bewandelen. Bill was inmiddels 'special agent' bij de FBI en hij was daar trots op. Als agent zou hij Smiths hulp inroepen via de directeur van USAMRIID.

Als het daarentegen iets persoonlijks was, hoefde hij niet zo geheimzinnig te doen. Dan had er in het hotel gewoon een verzoek kunnen liggen hem terug te bellen, met een telefoonnummer erbij.

In de koude taxi dook Smith bezorgd weg in zijn trenchcoat. De ontmoeting was niet alleen onofficieel, ze was ook geheim. Zeer geheim. Wat betekende dat Bill de FBI erbuiten hield. En USAMRIID. Achter alle overheidsinstanties om... Het had er de schijn van dat Bill hem bij een louche zaak wilde betrekken.

2

Zondag 12 oktober, 09.57 uur, Fort Detrick (Maryland)

Op de landmachtbasis Fort Detrick in het stadje Frederick, temidden van het groene, heuvelachtige landschap in het westen van Maryland, was het militaire instituut voor onderzoek naar besmettelijke ziekten USAMRIID gevestigd. In de jaren zestig was USAMRIID

het mikpunt van felle protesten tegen deze overheidsinstelling waar chemische en biologische wapens werden ontwikkeld. Nadat president Nixon in 1969 die programma's had stopgezet, was USAMRIID uit de publieke aandacht verdwenen en een centrum geworden voor wetenschappelijk onderzoek.

Toen kwam 1989. Apen die waren gestorven in een quarantainecentrum voor primaten in Reston, in Virginia, leken geïnfecteerd met het uiterst besmettelijke Ebola-virus. Artsen en diergeneeskundigen van USAMRIID, zowel burgers als militairen, werden aange trokken om de tragedie van een mogelijke epidemie onder mensen te voorkomen.

Maar zij slaagden er niet alleen in de besmetting beperkt te houden, ze toonden ook aan dat het Reston-virus een genetische millimeter verschilde van de dodelijke Ebola-stammen Ebola-Zaire en Ebola-Soedan. Het belangrijkste was dat het virus voor mensen onschadelijk was. Die sensationele ontdekking maakte de wetenschappers van USAMRIID tot voorpaginanieuws. Opnieuw trok Fort Detrick de aandacht van de landelijke media, maar ditmaal als Amerika's meest geavanceerde militaire onderzoekscentrum.

In haar kantoor op het instituut dacht dr. Sophia Russell aan die nieuwe roem en hoopte er inspiratie in te vinden terwijl ze ongeduldig wachtte op de telefoonverbinding met een man die wellicht beschikte over de informatie om haar te helpen in een crisis die zich, vreesde ze, zou kunnen ontwikkelen tot een ernstige epidemie.

Sophia was gespecialiseerd in moleculaire biologie en celbiologie. Ze was een belangrijke schakel in het wereldwijde proces dat op gang was gekomen door de dood van majoor Keith Anderson. Ze werkte al vier jaar op het instituut en was, net als de wetenschappers in 1989, geconfronteerd met een onbekend levenbedreigend virus. Maar de positie waarin zij en haar collega's verkeerden was veel precairder: van dit virus was wél bewezen dat het dodelijk was voor mensen. Het had drie slachtoffers geëist, de majoor van de landmacht en twee burgers, die alledrie met een onderlinge tussenpoos van enkele uren allemaal leken te zijn overleden aan ARDS, shocklong.

Het lag niet aan de tijdstippen van overlijden of het syndroom zelf dat USAMRIID een crisis vreesde; elk jaar overleden er op aarde talloze mensen aan shocklong. Maar geen jonge mensen. Geen gezonde mensen. Geen mensen zonder een voorgeschiedenis van ademhalingsaandoeningen of andere bijkomende factoren, en niet in combinatie met zware hoofdpijn en een met bloed gevulde borstholte.

Nu waren er op één dag drie mensen met identieke symptomen overleden, verspreid over het hele land: de majoor in het westen van de vs, in Californië; een tiener in het zuiden, in Georgia; en een dakloze in Massachusetts, aan de oostkust.

De directeur van USAMRIID, brigade-generaal Calvin Kielburger, voelde er weinig voor een wereldwijde waarschuwing te laten uitgaan op grond van de drie meldingen die de dag daarvoor waren binnengekomen. Hij wilde niet onnodig paniek zaaien. Het stuitte hem nog meer tegen de borst om de eer te moeten delen met andere Niveau 4-labs, met name de grootste rivaal van USAMRIID, de CDC in Atlanta.

Intussen was de spanning op het instituut voelbaar en als onderzoeksleider maakte Sophia overuren.

Zaterdagochtend waren de eerste bloedmonsters om drie uur binnengekomen en ze was meteen naar haar Niveau 4-lab gegaan om ze te onderzoeken. In de kleine kleedkamer had ze zich uitgetrokken en haar horloge afgedaan en de ring die Jon Smith haar had gegeven toen ze op zijn aanzoek was ingegaan. Ze keek een ogenblik glimlachend naar de ring en moest aan Jon denken, met zijn knappe, bijna indiaanse trekken, hoge jukbeenderen en donkerblauwe ogen. Die ogen hadden haar van meet af aan gefascineerd en ze had gefantaseerd hoe het zou zijn om in de diepten ervan onder te gaan. Ze hield van zijn soepele manier van bewegen, als van een wild dier dat er zelf voor had gekozen zich tam te gedragen. Ze hield van hem als heerlijke, gepassioneerde minnaar. Maar bovenal hield ze zielsveel van hém, van de man die hij was.

Ze had hun telefoontje moeten onderbreken om halsoverkop naar het lab te gaan. *‘Lieverd, ik moet ophangen. Ik had het lab op de andere lijn. Een spoedklus.’*

‘Om deze tijd? Kan die niet wachten tot morgen? Je moet toch ook slapen?’

Ze lachte. ‘Ik sliep ook. Ik werd wakker van je telefoontje.’

‘Ik wist dat je met me zou willen praten. Je kunt me niet weerstaan.’

Ze lachte. ‘Helemaal waar. Ik wil altijd, dag en nacht, met je praten. Ik mis je elk moment dat je in Londen bent. Ik ben blij dat je me wakker hebt gemaakt, zodat ik je dat kan vertellen.’

Het was zijn beurt om te lachen. ‘Ik hou ook van jou, liefste.’

In de kleedkamer van USAMRIID zuchtte ze. Deed even haar ogen dicht. Toen zette ze de gedachten aan Jon van zich af. Ze moest aan het werk. Spoedklus.

Snel trok ze steriele groene operatiekleding aan. Op blote voeten

deed ze met enige moeite de deur open naar Bioveiligheidsniveau 2, omdat ze tegen de negatieve druk moest optornen die smetstof binnen 2, 3 en 4 moest houden. Toen ze eindelijk binnen was, draafde ze langs een douchecel naar een kamertje waar schone witte sokken werden bewaard.

Op haar sokken draafde ze naar Niveau 3. Daar trok ze latex handschoenen aan en plakte de randen met tape aan haar mouwen. Ze herhaalde die procedure bij haar sokken en de pijpen van haar chirurgenpak. Daarna trok ze haar hoogsteigen felblauwe biologische ruimtepak aan, dat vaag rook naar de binnenkant van een plastic emmer. Ze controleerde het nauwgezet op gaatjes. Daarna liet ze de buigzame plastic helm over haar hoofd zakken, sloot de plastic rits van haar pak en helm en trok een gele luchtslang van de muur.

Ze sloot de slang aan op het pak. Toen ze bijna klaar was, ontkoppelde ze de luchtslang en sjokte naar de stalen toegangsdeur van de luchtsluis naar Niveau 4, die voorzien was van douchekoppen voor de douche met water en ontsmettingsmiddel.

Ten slotte deed ze de deur naar Niveau 4 open. De Hot Zone.

Nu kon ze zich onmogelijk meer haasten. Bij elke stap in de voorzorgsketen van beschermende maatregelen moest ze voorzichtiger zijn. Haar enige wapen was efficiënt bewegen. Hoe efficiënter ze te werk ging, des te beter schoot ze op. In plaats van te worstelen met haar zware gele rubberlaarzen, boog ze haar voet onder precies de juiste hoek, zodat hij erin gleeed. Daarna deed ze hetzelfde met haar andere voet.

Zo snel als ze kon liep ze door de nauwe betonnen gangen naar haar lab. Daar trok ze een derde paar latex handschoenen aan, pakte voorzichtig de bloed- en weefselmonsters uit de koeling en ging aan het werk om het virus te isoleren.

In de zesentwintig uur die volgden dacht ze niet aan eten of slapen. Ze woonde in het lab en bestudeerde het virus met de elektronenmicroscop. Tot haar verbazing kon ze met haar team Ebola, Marburg en andere filovirussen elimineren. Het virus had, zoals de meeste, de vorm van een harig bolletje. De eerste aanblik deed haar, gegeven de doodsoorzaak, denken aan het hantavirus dat in 1993 een aantal jonge sportmensen in een Navajoreservaat noodlottig was geworden. USAMRIID was deskundig op het gebied van hantavirussen. Een van de legendarische figuren van het instituut, Karl Johnson, was in de jaren zeventig een ontdekker geweest van het eerste hantavirus dat was geïsoleerd en geïdentificeerd.

Geleid door die gedachte had ze de onbekende ziekteverwekker